

Vlaams
Parlement

vergadering **C184**
zittingsjaar 2014-2015

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Wonen, Armoedebeleid en Gelijke
Kansen

van 26 maart 2015

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de mogelijkheden om erfpacht toe te passen in de sociale huisvestingssector en de obstakels hiervoor – 1322 (2014-2015)	3
VRAAG OM UITLEG van Michèle Hostekint aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de pijnpunten met betrekking tot de huurpremie – 1328 (2014-2015)	
VRAAG OM UITLEG van An Moerenhout aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over betaalbaar wonen in de centrumsteden – 1629 (2014-2015)	6
VRAAG OM UITLEG van Katrien Partyka aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de evaluatie en vereenvoudiging van het kaderbesluit Sociale Huur – 1509 (2014-2015)	12
VRAAG OM UITLEG van Jelle Engelbosch aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de uitgevoerde praktijktests van de UGent om discriminatie op de huurmarkt na te gaan – 1545 (2014-2015)	
VRAAG OM UITLEG van Joris Vandenbroucke aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de aanpak van discriminatie op de woningmarkt – 1552 (2014-2015)	14

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de mogelijkheden om erfpacht toe te passen in de sociale huisvestingssector en de obstakels hiervoor – 1322 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Lorin Parys

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, dit is een thema waarover ik in het verleden aan uw voorganger al verschillende vragen heb gesteld en dat naar mijn mening een aantal opportuniteiten biedt. Het recht van erfpacht is, zoals we weten, het recht om het volle genot te hebben van een onroerend goed dat aan iemand anders toebehoort. De erfpachter betaalt jaarlijks of éénmalig bij aanvang van de erfpacht een vergoeding aan de eigenaar.

De formule van erfpacht schept mogelijkheden voor mensen die een eigen woning willen aanschaffen maar niet genoeg of nog niet genoeg middelen hebben om ook de bijbehorende grond te verwerven. Als de grond in erfpacht kan worden gegeven, wordt de droom die velen koesteren van een eigen woning, toch meer haalbaar en kan de druk op de woningmarkt enigszins worden verminderd. Zeker in tijden waar het moeilijker wordt om een hypothecaire lening af te sluiten en kopers zelf meer geld moeten inbrengen bij de aankoop van een woning, kan erfpacht voor heel wat mensen soelaas bieden. Dat is althans mijn mening.

Zeker in de gevallen waar er in een latere inkoopmogelijkheid van de grond wordt voorzien, blijkt die formule succes te kennen. We hebben het hier al meermaals besproken. Mensen bouwen of kopen dan als het ware eerst de woning en betalen een jaarlijkse vergoeding voor de grond, de canon, terwijl ze dan centen kunnen sparen om ook de grond in te kopen. Ondertussen moeten ze niets huren en komt hun huurwoning sneller vrij op de huurmarkt.

Tijdens vorige legislatuur heb ik aan de toenmalige minister de vraag gesteld naar de mogelijkheden van erfpacht in de sociale woningsector. Aanvankelijk was de minister enthousiast, maar later bleek dat sociale huisvestingsmaatschappijen het niet erg interessant vonden om erfpachten toe te staan. Het zou de onmiddellijke rendabiliteit van projecten immers niet ten goede komen, zeker niet wanneer het project betrekking heeft op, meestal dure, recent verworven gronden. De middelen voor die gronden worden immers pas vertraagd gerecupereerd. Dat is uiteraard relatief, want ook bij huurwoningen worden de middelen niet onmiddellijk terugverdiend.

Een ander probleem dat me toen ook al werd gesignaleerd, is de terughoudendheid van de banken. Een bank kijkt dat commercieel, dat is logisch, en kijkt naar de onderliggende waarde. Als het misloopt, als de koper niet kan betalen, hoe ben ik dan zeker dat ik het ontleende bedrag terugkrijg en dat de waarde van het onderpand voldoende is? Dan denkt men dat de verkoopmogelijkheden van een woning in erfpacht beperkter zijn dan die van een woning met grond in volle eigendom. Banken zijn bevreesd dat er minder kandidaten zullen zijn om een erfpacht over te nemen dan om een volle eigendom te verwerven. Maar als er een inkoopmogelijkheid is op elk moment, kan de kandidaat-koper inkopen en denk ik dat de bezorgdheid van de banken onterecht is.

In antwoord op een vraag om uitleg van mij, heeft uw voorgangster geantwoord dat ze een aantal mogelijke oplossingen zou laten onderzoeken door de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen (VMSW) en het Vlaams Woningfonds (VWF) om

de erfpachtmogelijkheid maximaal te kunnen gebruiken. Ze sprak toen ook over een inkoopverplichting, een rollend grondfonds en samenwerking met de lokale overheden. De conclusies uit dit onderzoek kunnen worden meegenomen naar overleg met de private banken dat in het vooruitzicht werd gesteld, om hen inschikkelijker te maken in situaties waar er sprake is van erfpacht.

Minister, een ander probleem dat me werd gesignaleerd, is dat van het kadastraal inkomen (ki). Dat heeft alles te maken met de eigenheid van de vaststelling van het ki. Mensen die een onroerend goed in erfpacht hebben, dus de woning in volle eigendom en de grond in erfpacht, zeggen dat dat helemaal wordt beoordeeld als volle eigendom, maar dat heeft alles te maken met de manier van vaststellen van het ki, waar Vlaanderen niet veel aan kan doen. Ik heb vorige week in een vraag hierover aan minister Turtelboom dat element ook ter sprake gebracht.

Minister, in hoeverre werden de mogelijke oplossingen voor de terughoudendheid van de banken en de sociale huisvestingssector onderzocht? Wat waren de conclusies? Welke maatregelen koppelt u hieraan? Hoe zult u ervoor zorgen dat de formule van erfpacht meer ingang vindt in de sociale huisvestingssector en beter onthaald wordt door de banken? Heeft het gewijzigde beleid met betrekking tot sociale koopwoningen gevolgen voor uw standpunt of de inzet vanuit Vlaanderen in het kader van het creëren van mogelijkheden voor erfpacht in de sociale huisvestingssector? Mijn vraag met betrekking tot het ki heb ik ondertussen gesteld aan de minister van Financiën.

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint (sp-a): Ik wil me graag aansluiten omdat ik denk dat het belangrijk is dat we dat soort vormen van erfpacht en recht van opstal bekijken. Ik heb in een vorige vergadering al eens een lans gebroken voor het systeem van recht van opstal, het zogenaamde Community Land Trustsysteem. Dat is een goede manier om wonen betaalbaar te houden. Voor een bepaalde groep van mensen die vandaag niet in de mogelijkheid is om een woning te verwerven, is een systeem waarbij je alleen de woning verwerft maar de grond bijvoorbeeld niet, een goede manier om hun die kans te bieden.

Ik denk dat het belangrijk is om het grote publiek te overtuigen van die voordelen. Onbekend is onbemind. Veel belangrijker is, zoals collega Schryvers terecht aanhaalt, het overtuigen van de banken. In een vraag die ik daarover eerder stelde, minister, had u het over een overleg dat u zou hebben met de banken om hen te motiveren en te stimuleren om in dergelijke verhalen mee te stappen. Minister, ik had graag van u vernomen of er al een dergelijk overleg heeft plaatsgevonden. Welke timing stelt u daarbij voorop?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mevrouw Schryvers, dit onderwerp is ook al aan bod gekomen bij de bespreking van de beleidsnota Wonen. U hebt dit toen met verve verdedigd. Ik denk dat we daar redelijk op dezelfde golflengte zitten. Het is inderdaad een goede optie, maar er vallen nog wat problemen weg te werken.

U verwees zelf naar een onderzoek van de VMSW naar de knelpunten en de praktische mogelijkheden inzake erfpacht- en opstalconstructies binnen de sociale huisvestingssector. Dat onderzoek is nog bezig. De VMSW heeft mij recent laten weten dat het in de tweede helft van 2015 zal worden afgerond.

Wat betreft het toekennen van een sociale lening aan sociale kopers door de VMSW, als dat gebeurt met gronden die in erfpacht worden gegeven: daar heeft de VMSW zich ondertussen positief over uitgesproken. Dat is dus goed.

U hebt terecht opgemerkt dat de banken er nog wat weigerachtig tegenover staan. Ik heb bij de bespreking van de beleidsnota al gezegd dat we dat gesprek zullen aangaan. We bekijken nu samen met de VMSW welke aspecten we precies moeten meenemen naar dat gesprek. Dat gesprek zal kortelings plaatsvinden.

Ik heb toen ook wel de randbemerking gemaakt dat niet zozeer het huis in waarde toeneemt, maar wel de grond. En dat is wel een probleem voor een bank bij eventuele betalingsmoeilijkheden. Ook op langere termijn is een eventuele stijging van de waarde van het onroerend goed veeleer te wijten aan de grond dan aan het huis zelf.

Wat zijn de verdere mogelijkheden van erfpacht in de huisvestingssector? Ik heb daar al een aantal voorbeelden van gegeven. We kunnen bijvoorbeeld openbare besturen ertoe aanzetten om hun gronden onder erfpacht ter beschikking te stellen van een sociale huisvestingsmaatschappij, maar bijvoorbeeld ook van een private ontwikkelaar, die er dan, bijvoorbeeld in samenspraak met een sociaal verhuurkantoor, voor kan zorgen dat meer woningen tegen een sociaal tarief op de markt komen, hetzij echte sociale woningen, die nu beheerd worden door een sociale huisvestingsmaatschappij, hetzij woningen die aan dezelfde voorwaarden op de markt worden gebracht, maar die in het beheer zijn van een sociaal verhuurkantoor. We willen dat absoluut blijven ondersteunen en willen daar nog meer werk van maken dan in het verleden al gebeurd is.

Mevrouw Hostekint, uw bijkomende vraag heb ik al behandeld in het begin van mijn antwoord op de vraag van mevrouw Schryvers.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers (CD&V): Minister, bedankt voor uw antwoord. Ik denk dat we allemaal dezelfde bekommernis hebben: ervoor zorgen dat wonen voor zoveel mogelijk mensen betaalbaar is. We zijn er ook allemaal van overtuigd dat we naar nieuwe formules moeten zoeken, andere dan enkel het volle eigendomsrecht vanaf dag één. Ik heb bij de bespreking van de beleidsnota al gezegd dat ik heel tevreden was dat daar in uw beleidsnota al veel meer op gefocust wordt dan in het regeerakkoord en dat u openheid en bereidheid toonde om daar verder aan te werken.

Het onderzoek van de VMSW is daarin natuurlijk een belangrijk element. Ik noteer dat het in de tweede jaarhelft klaar zal zijn. Laat het ons hopen, want het is toch al een tijdje bezig. Ik begrijp dat het niet zo'n gemakkelijke materie is, maar toch moet men hier misschien wat prioriteit aan geven. We zullen dat alleszins verder opvolgen.

Ik ben ook blij te horen dat u binnenkort het gesprek met de banken zult aangaan, en dat u dus niet afwacht tot de studie van de VMSW klaar is, maar nu al een aantal problemen, die ook zonder de studie van de VMSW al heel duidelijk zijn, zult aankaarten. We hebben allemaal dezelfde bereidheid, het zal er nu op aankomen om die ook in reële mogelijkheden om te zetten. Hopelijk lukt dat dan nadat u met de banken hebt overlegd en na een hopelijk duidelijk onderzoek van de VMSW, waar we zeker nog op zullen terugkomen in deze commissie. We zullen hier de nodige aandacht voor blijven vragen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Michèle Hostekint aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de pijnpunten met betrekking tot de huurpremie – 1328 (2014-2015)

VRAAG OM UITLEG van An Moerenhout aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over betaalbaar wonen in de centrumsteden – 1629 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Lorin Parys

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint (sp-a): Minister, ik stel mijn vraag naar aanleiding van een standpunt van het Netwerk tegen Armoede. Zoals we allemaal weten, zijn er twee types van tegemoetkomingen voor huurders. Enerzijds is er de woonsubsidie voor mensen met een laag inkomen, gecombineerd met een specifieke woonbehoefte, anderzijds de huurpremie voor mensen die langer dan vier jaar op een sociale woning wachten. In uw beleidsnota schrijft u dat de twee naast elkaar blijven bestaan, maar er wordt wel gescreend in hoeverre een betere afstemming mogelijk is voor die bepaalde doelgroep.

Uit cijfers die collega Moerenhout heeft opgevraagd, blijkt dat er vorig jaar zo'n 11.000 formulieren voor een huurpremie werden verstuurd, maar dat er maar 5800 werden teruggestuurd. Dat betekent dat heel wat mensen die huurpremie niet hebben ontvangen, niettegenstaande het feit dat ze er recht op hebben. Zoals ook het Netwerk tegen Armoede aankaart, komt dat vaak doordat ze het formulier niet goed begrijpen. Het gaat om mensen die de taal niet machtig zijn of die analfabeet zijn en dus problemen hebben met de vragen die op het formulier worden gesteld. Kortom: zij begrijpen het formulier niet goed.

We weten allemaal dat de mensen met de laagste inkomens het het hardst te verduren krijgen op de private huurmarkt. Dat blijkt nog maar eens uit de resultaten van het Grote Woononderzoek. Minister, het is belangrijk om te onderzoeken of we aan bepaalde zaken tegemoet kunnen komen. Blijkbaar hebben mensen nood aan een zekere begeleiding en zijn er nog heel wat drempels.

Minister, bent u van plan om maatregelen te nemen om de drempels te verlagen? Wat is uw timing? Bent u bereid om mensen die recht hebben op de huurpremie de ondersteuning te geven die ze nodig blijken te hebben? De automatisering van die premies is heel belangrijk. Heel veel mensen hebben er recht op maar vragen om een of andere reden de premie niet aan. Zult u stappen ondernemen om de huursubsidie te automatiseren? Zo ja, welke timing stelt u voorop?

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, ik vond het frappant dat het agentschap Wonen-Vlaanderen in 2014 11.626 formulieren heeft verstuurd. Ik meen me ter herinneren dat dit gebeurt op basis van het principe van de automatische rechtentoekenning. Neen?

Minister, er lopen dus heel veel mensen de huursubsidie mis. Kunnen wij zo'n typebrief krijgen? Misschien is het een idee om in die brief de coördinaten van het OCMW of van het intergemeentelijk samenwerkingsverband Wonen dat in die regio actief is, te zetten. Het zijn instellingen waar de drempel niet zo hoog is. De maatschappelijk werkers zullen diegenen helpen die hulp nodig hebben bij het

invullen van het formulier. Ik ben maar aan het zoeken naar wegen om mensen die in aanmerking komen voor die premie, te helpen.

De voorzitter: De heer Engelbosch heeft het woord.

De heer Jelle Engelbosch (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, het gebeurt niet heel vaak, maar ik ben het volledig eens met de vraag van mevrouw Hostekint. Het is inderdaad zo dat de mensen die de subsidie het hardst nodig hebben, blijkbaar de weg niet vinden. Ik kan dus de vraag naar een systeem van automatische toekenning enkel ondersteunen.

In mijn stad, Sint-Truiden, speelt het OCMW een zeer actieve rol. Ze gaan proactief op zoek naar mensen die het moeilijk hebben, die heel vaak bij het OCMW terechtkomen voor andere problemen, om die dingen in orde te brengen. Er is dus een rol weggelegd voor de OCMW's.

De voorzitter: Mevrouw Moerenhout heeft het woord.

Mevrouw An Moerenhout (Groen): Voorzitter, minister, collega's, ik wil vooral de vraag van mevrouw Hostekint ondersteunen. Ze verwijst naar cijfers die ik via een schriftelijke vraag had opgevraagd en naar het Grote Woononderzoek.

Ik heb ook cijfers bij uit de Stadsmonitor 2014. Er zijn al veel cijfers van in de media gekomen. Wat opvalt, is dat in de centrumsteden gezinnen een groot deel van hun inkomen moeten besteden aan huur.

We wisten al dat heel veel gezinnen meer dan 30 procent van hun inkomen aan huur moeten besteden. Nu blijkt dat in heel veel steden zelfs meer dan 40 procent te zijn. In steden als Hasselt, Sint-Niklaas, Antwerpen, Oostende gaat het over meer dan 50 procent van de inwoners.

Minister, we kunnen ervan uitgaan dat een groot deel van die mensen kwetsbare huurders zijn die recht hebben op een sociale woning. Wegens de wachtlijst, huren ze op de private huurmarkt waar ze veel geld moeten besteden aan de huur. Groen ziet vier oplossingen. De suggestie van mevrouw Taeldeman om de aanvragers nauwer op te volgen, is een heel goede suggestie. Formulieren en analfabeten zal nooit samengaan, hoe simpel we ze ook maken.

Een andere administratieve vereenvoudiging zou kunnen bestaan uit het verlenen van de termijn om onvolledige formulieren aan te passen. Nu is die termijn zes maanden. Dat kan kort zijn op het moment dat je twijfelt wat je moet doen, dat je hulp zoekt. Het lijkt me een kleine aanpassing die al soelaas kan bieden.

Een andere reden waarom de huurpremie niet terechtkomt bij de mensen die het nodig hebben, is de inkomensgrens. De inkomensgrens voor een sociale woning is 35.000 euro voor een gezin. Voor een huurpremie is het 16.000 euro. Dat is een heel groot verschil, dat trouwens pas achteraf wordt berekend waardoor nog heel veel mensen uit de boot vallen. Groen is voorstander om die grens op te trekken, liefst tot 35.000 euro of toch minstens tot de Europese armoedegrens van 25.000 euro.

Een groot pijnpunt voor ons is dat de huidige premie pas na vier jaar wachten op een sociale woning, kan worden gegeven.

Ook de grootte van de huurpremie zelf is redelijk beperkt: 120 euro plus een klein bedrag per kind. Het Onderzoeksinstituut voor Arbeid en Samenleving (HIVA) heeft een studie gemaakt en komt tot het besluit dat 120 euro te weinig is om de kloof tussen private huur en sociale huur te overbruggen. Het HIVA heeft berekend dat het bedrag tussen 200 en 280 euro zou moeten liggen.

De voorzitter: De heer Anseeuw heeft het woord.

De heer Björn Anseeuw (N-VA): Ik had graag een opmerking gemaakt bij wat mevrouw Moerenhout heeft gezegd. Betaalbaar wonen, zeker in de centrum-steden, is inderdaad een blijvende bekommernis van iedereen hier. Huurprijzen spelen hierbij een belangrijke rol, maar we mogen dit vraagstuk niet te eenzijdig benaderen. Wat minstens even belangrijk is, is het inkomen van de huurders. Mevrouw Moerenhout heeft gerefereerd aan steden als Antwerpen of Oostende. Daar ligt het gemiddelde inkomen al snel 16 procent lager dan in de rest van Vlaanderen. Dat heeft een impact op het aandeel van het totale inkomen dat een huurder moet spenderen aan de woning die hij wil huren.

We moeten dit debat in een ruimer kader voeren, en dat zal vooral buiten de scope van deze commissie zijn. We moeten het dan ook hebben over goede en duurzame jobs, over competitieve bedrijven enzovoort. Ik zou er willen voor pleiten om niet alle heil te zoeken in de huurpremie, maar ook te zoeken naar oplossingen om het probleem aan de wortel aan te pakken, namelijk het inkomen van de huurders zelf.

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé (CD&V): Het is zo dat het inkomen hoog genoeg moet zijn, maar alles begint met het aanbod. Als er veel betaalbaar aanbod is, zowel in de sociale woningverhuur als op de private huurmarkt, zullen er minder premies moeten worden gegeven.

Bij de start van de huurpremie en huursubsidie hebben we altijd gezegd om niet alleen in te zetten op premies, maar ook op meer aanbod van sociale woningen maar ook van betaalbare woningen. Het is tevens de sleutel om te werken aan betaalbaar wonen voor mensen die nu misschien uit de boot vallen.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem (Open Vld): Voorzitter, minister, collega's, een woonproblematiek is meestal een inkomensproblematiek. Per centrumstad ligt het inkomen anders. In Leuven zijn de prijzen het hoogst, maar is ook het inkomen van de mensen het hoogst, net zoals in Brugge. In Gent is de betaalbaarheid meer een probleem, ondanks het feit dat de huurprijzen er lager liggen, omdat de inkomens niet altijd volgen.

Het is een complexe problematiek. Een huurpremie is een mogelijke oplossing, maar het is veel complexer dan dat. Het heeft ook te maken met aanbod, met het opsplitsen van woningen, met de aanwezigheid van werk, met de samenstelling van de bevolking. Betaalbaarheid staat dus zeker in relatie met inkomen.

Het is de vraag of men 9 procent aanbod sociale woningen en sociale huurwoningen moet aanhouden in een stad met 50 procent huurders en in een stad met 30 procent huurders. Kan er niet beter worden gedifferentieerd naargelang de behoefte? Als er van 20 procent huurders de helft een sociale woning heeft, dan is dat anders dan als er voor 50 procent huurders een sociale woningaanbod van 9 procent is.

Minister, zult u het aanbod van 9 procent overal gelijk houden of zult u ook kijken naar de behoefte per stad?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Ik zal eerst antwoorden op de vragen van mevrouw Hostekint. U houdt, terecht, een pleidooi voor de automatische toekenning van rechten. We zijn het erover eens – ik heb dat ook al in de plenaire vergadering gezegd – en ik denk dat mijn voorgangster, mevrouw Van

den Bossche, er ook heel veel inspanningen voor heeft gedaan, maar er op een bepaald moment ook haar tanden op heeft stukgebeten. Er zijn toch een aantal drempels die niet zomaar, zoals hier wordt voorgesteld, makkelijk weg te werken zijn. Ik zal u een aantal voorbeelden geven.

Een van de grootste problemen is dat er geen databank bestaat waarin de huurcontracten zijn geregistreerd. Er bestaat wel een federale databank waarin de huurcontracten worden geregistreerd, maar die is niet alles omvattend en niet volledig. Ze hoort bij de Administratie van het Kadaster, de Registratie en de Domeinen (AKRED). Bij de zesde staatshervorming hebben we ervoor gepleit om de databank over te hevelen. Dat is jammer genoeg niet gebeurd. Mijn voorganger heeft dit ook aangehaald. Voor het toekennen van een huurpremie moet je de huurprijs kennen en dan is het nuttig om zo'n databank te hebben. Bovendien meldt de administratie ook dat het zeer moeilijk is om antwoorden te krijgen van de federale databank. We zullen bespreken hoe we dat kunnen verbeteren.

Wat er al gebeurt, is dat de VMSW automatisch een brief stuurt naar een kandidaat die langer dan vier jaar op de wachtlijst staat. Iemand heeft gezegd dat het aantal formulieren toch hoog is. Het zou, volgens mevrouw Moerenhout, gaan om 11.000 formulieren die worden teruggestuurd. Ik wil dit toch nuanceren. Een deel van de mensen begrijpt inderdaad het formulier niet. Op lokaal niveau is er heel veel hulp van de OCMW's, de centra algemeen welzijnswerk (CAW) en middenveldorganisaties die de mensen willen bijstaan. Het gaat wel niet enkel om die groep. Er zijn ook mensen bij die een aanvraag hebben gedaan en dan tot de constatacie zijn gekomen dat ze eigenlijk niet in aanmerking komen voor een huurpremie en dat formulier dan ook gewoon niet meer terugsturen.

Mevrouw Moerenhout, u vraagt een kortere wachttijd dan vier jaar voor het toekennen van een huurpremie. Tijdens de vorige legislatuur is de termijn van vijf naar vier jaar gebracht. Wat u nu vraagt, heeft een serieuze budgettaire impact. Ik kan daar nu absoluut geen engagement voor nemen. Net zoals u, vind ik het belangrijk dat de juiste middelen bij de juiste mensen terechtkomen.

Mevrouw Moerenhout, u vond zes maanden te weinig om een onvolledig document aan te vullen. In alle eerlijkheid, een periode van zes maanden vind ik zeer ruim, zeker als men in hoge nood verkeert en kan aankloppen bij verschillende diensten voor hulp bij het invullen van het formulier. Ik vind die termijn dus redelijk en ga hem zeker niet verlengen.

Mevrouw Hostekint, wij hebben die contracten nodig omdat er een bepaling is om in aanmerking te komen voor een huurpremie. De huurprijs mag bijvoorbeeld niet hoger zijn dan 570 euro, aangevuld met 71,25 euro per persoon ten laste. Daarom is het zo belangrijk een zicht te hebben op het huurcontract. Ik heb daarnet gezegd dat het moeilijk is om daarover informatie te krijgen. Wil dat zeggen dat we geen enkele inspanning zullen leveren om tot een automatische toekenning van rechten te komen? Neen, integendeel. Ik weet dat ook mevrouw Van den Bossche er heel veel moeite voor heeft gedaan maar wellicht op dezelfde problemen is gestoten. We moeten het proberen op te lossen, maar het lijkt me niet zo simpel. Ik kan er alleen maar bij de federale collega's op aandringen om met vragen van de Vlaamse administratie iets milder om te gaan en iets sneller te antwoorden en de informatie te geven die we nodig hebben.

Mevrouw Moerenhout, u had het over het Grote Woononderzoek en de betaalbaarheid in de steden. Ik denk dat mevrouw Van Volcem daarover een terechte opmerking heeft gemaakt. Dat de prijzen in bepaalde steden hoger liggen, weten we al langer dan vandaag. Het heeft zijn redenen wegens de centrumfuncties enzovoort. Het is de markt die speelt, we kunnen daar niet op ingrijpen.

Mevrouw Van Volcem en ook de heer Anseeuw hebben terecht aangekaart dat het dikwijls gewoon te maken heeft met het inkomen. Je ziet een groot verschil in het inkomen van iemand die in een centrumstad woont of elders. In het Grote Woononderzoek staat dat dat een verschil is van om en bij de 20 procent lager. Dan kan je de vraag stellen of het niet het verhaal van de kip of het ei is. Zijn de huurprijzen te hoog? Zijn ze hoger in bepaalde steden? Ja, absoluut. Zijn de inkomens daar ook lager? Ja, absoluut. Ik denk dat je die twee zaken met elkaar moet verbinden om tot een goed debat te komen.

Mevrouw Van Volcem, ga ik iedere gemeente over dezelfde kam scheren in het kader van het grond- en pandenbeleid? Die 9 procent blijft voor iedereen van toepassing. Het staat niet in het regeerakkoord om het bindend sociaal objectief (BSO) te verlaten. Ik denk dat dat goed is. We hebben al eens gesproken over de slechte leerlingen van de klas. Als je het BSO volledig zou loslaten, dan zullen nog meer steden en gemeenten zeggen dat ze geen zin hebben in sociale huurwoningen en zich aan de gedeelde verantwoordelijkheid van heel Vlaanderen onttrekken. Dat zou geen goed signaal zijn, zeker niet naar steden. Om mijn stad eens niet als voorbeeld te nemen: in Gent, dat wel behoorlijke inspanningen doet in het ter beschikking stellen en bijbouwen van sociale woningen, zou men er dan nog meer moeten bijbouwen, en dat lijkt me ook niet billijk.

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint (sp-a): Dank u wel, minister, voor uw antwoord. Ik begrijp wel dat er een aantal drempels zijn voor de automatische toekenning, maar dat mag geen excuus zijn om die huurders, en zeker de allerkwetsbaarste huurders, niet te geven waar ze recht op hebben. Er is het feit dat die databank federaal gebleven is. Uw partij zit in beide regeringen. Ik ga er dus van uit dat er toch wel een overleg mogelijk is, minister, en dat er kan worden aangedrongen op een betere werking en een betere uitwisseling. In elk geval mogen huurders niet het kind van de rekening worden van het feit dat twee overheden elkaar niet vinden.

Ik heb niet echt een antwoord gekregen op mijn eerste vraag of u een screening zult doen van het instrument op zich. Vandaag bestaan er een aantal drempels. U hebt dat cijfer een beetje genuanceerd. Bijna 12.000 mensen hebben het formulier ontvangen en minder dan 6000 mensen hebben het teruggestuurd. Dat wil zeggen dat minder dan de helft van de mensen het formulier effectief heeft teruggestuurd na ontvangst. Nog afgezien van een aantal mensen dat misschien niet in aanmerking kwam, is het toch een groot deel mensen dat effectief een probleem heeft om het formulier te begrijpen, in te vullen en terug te bezorgen, of om het even wat. We weten het eigenlijk niet, we hebben er weinig zicht op. Daarom stel ik net de vraag of u dat instrument zult screenen. Zult u zelf op zoek gaan naar de redenen van het niet-terugsturen? Zult u zelf screenings uitvoeren om af te toetsen wat precies de drempels zijn en waarom zo weinig mensen het formulier terugsturen nadat ze het hebben ontvangen?

Om te antwoorden op een aantal opmerkingen van collega's die zeggen dat het een inkomensproblematiek is: uiteraard is dat zo, alles is een inkomensproblematiek. Het gaat erover dat dergelijke instrumenten net bestaan om ervoor te zorgen dat mensen met een laag inkomen ook betaalbaar kwaliteitsvol wonen wordt gegarandeerd. Was hun inkomen hoog genoeg, dan was het natuurlijk niet nodig dat we vanuit de overheid op zoek gaan naar instrumenten om dat betaalbaar wonen mogelijk te maken.

Minister, ik wil aandringen op de screening van de instrumenten zoals ze vandaag bestaan en eens kijken wat precies de drempels zijn voor mensen om dat op een goede manier in te vullen en op te sturen.

De voorzitter: Mevrouw Moerenhout heeft het woord.

Mevrouw An Moerenhout (Groen): Het klopt natuurlijk dat meer dan 50 procent die aanvragen niet terugstuurt, voor een deel omdat ze er niet aan uit kunnen, voor een deel omdat ze niet in aanmerking komen, zoals de minister terecht aanhaalt. Ze komen niet in aanmerking omdat hun huishuur te hoog is, zoals ze inderdaad pas later zien vanwege die databank die niet toegankelijk is, of omdat hun inkomen te hoog is.

Daarom wil ik mijn vraag nog eens herhalen. Ik vind het echt belangrijk dat de inkomensgrens zou worden opgetrokken omdat iets meer dan 16.000 euro veel te weinig is. Ik wil ook de vraag van mevrouw Hostekint ondersteunen. Het zou interessant zijn om te weten waarom meer dan de helft van de mensen die aangeschreven worden, de meest kwetsbaren, waarvan u zelf altijd aangeeft dat u het heel belangrijk vindt om juist hen te ondersteunen, dat niet terugsturen. Is dat omdat ze het niet begrijpen? Is dat omdat ze niet in aanmerking komen? Ik vind dat een heel interessante vraag.

Ik ga er niet mee akkoord dat zes maanden genoeg is. Ik denk dat een dergelijk formulier aanvoelt als een berg die die mensen over moeten. Zes maanden is best beperkt. Het is een heel eenvoudige manier om hen toch wat meer ademruimte te geven.

Voor de automatische toekenning is de federale databank van de huurprijzen nodig. Het is mij ook ter ore gekomen dat dat redelijk moeilijk is om dat te integreren, zoals u zegt. Ik ben wel blij dat u dat alsnog wilt proberen in navolging van uw voorgangster. Ik hoop dat u daarbij meer succes hebt. Tot op het moment dat u al dan niet succes hebt in uw poging, vind ik de suggestie van mevrouw Taeldeman wel interessant om onderaan het formulier de plaatselijke OCMW-contactgegevens te zetten.

Over de andere factoren die aangehaald zijn door diverse collega's, wil ik zeggen dat de cijfers die ik heb genoemd uit de Stadsmonitor, relatieve cijfers zijn. Het zijn geen absolute cijfers over het inkomen en de huur. Het zijn cijfers van het percentage van het inkomen dat aan de huur wordt gependeed. Ik vind het inkomensargument geen argument. Dan is dat, zoals daarnet al gezegd, altijd een argument. Ik volg eerder mevrouw Coppé die zegt dat we naast die huurpremie meer moeten inzetten op het verhogen van het aanbod sociale woningen en private woningen om te verhuren. Dat is heel belangrijk in de werking van de komende jaren.

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mevrouw Hostekint, ik denk dat we in dezen niet zo ver uit elkaar liggen, ik denk dat we elkaar begrijpen en dezelfde bekommernissen delen. Zijn er drempels? Ja. Ik heb tijdens de bespreking van de beleidsnota en ook in andere debatten al aangekondigd dat we die twee stelsels gaan evalueren. Het gaat nu over de huurpremie. De huursubsidie is iets anders, maar de concrete vragen zijn over de huurpremie gesteld.

Mevrouw Moerenhout, u erkent dat de databank inderdaad een obstakel is, maar de wetgeving bepaalt wel om in aanmerking te komen voor een huurpremie, dat men een zicht moet hebben op een huurcontract om te weten te komen wat de huurprijs is. Of dat het nu een databank is die niet werkt, wat op dit moment de realiteit is en wat de automatische toekenning onmogelijk maakt, heb je natuurlijk nog altijd de verplichting om te weten hoeveel iemand aan huur betaalt. Ik heb u daarnet de bedragen opgesomd: 565 euro, aangevuld met 71,25 euro per persoon ten laste. Dat is nodig om te weten aan wie je bepaalde huurpremies kunt geven. Daar hebben we natuurlijk ook het huurcontract voor nodig.

Ik zal met mijn federale collega's overleggen om die databank toch iets performanter te maken. Dan kunnen we in bepaalde gevallen, zeker bij de allerzwaksten, overgaan tot een automatische toekenning zonder dat ze die formulieren moeten invullen.

Mevrouw Hostekint, wat betreft de screening van de problemen ben ik het absoluut met u eens. Het is evident dat dat wordt meegenomen in de evaluatie. Daar zal dat grondig aan bod komen. U suggereert te laten onderzoeken wat de reden is waarom de formulieren niet worden teruggestuurd. Het is goed om dat mee te nemen in de evaluatie.

Mevrouw Moerenhout, u herhaalt uw vraag om de inkomensgrens, die iets boven de 16.000 euro ligt, te verhogen. Ik heb u al gezegd dat dat een budgettaire vraag is, een budgettaire kost, en dat we dat op dit moment niet kunnen.

Ik volg u wel als u zegt dat de sociale voorzieningen terecht moeten komen bij die mensen voor wie het nodig is, of dat nu een huurpremie is of een sociale woning. Daarom blijven we bouwen. Voor hier bepaalde mensen op hun achterste poten zouden gaan staan, wil ik eraan toevoegen dat we het groeipad inderdaad vertraagd hebben, van 2023 naar 2025. We hebben tegelijkertijd een belangrijke zaak aangekondigd, ook in het regeerakkoord, bijvoorbeeld het afstappen van levenslange contracten zodat je de sociale woningen toekent aan mensen die het echt nodig hebben: aan de allerzwaksten in onze maatschappij.

Mevrouw Moerenhout, ik blijf fundamenteel met u van mening verschillen als het gaat over de periode van zes maanden die de mensen hebben om een formulier terug te sturen. Het is in het belang van de betrokkenen om zo snel mogelijk hun formulier terug te sturen. Als je werkelijk nood hebt aan een huurpremie, wil dat zeggen dat hoe langer je ermee wacht, hoe langer je die premie niet krijgt. Ik vind in alle eerlijkheid zes maanden echt wel een voldoende lange periode. Maar ik vind de suggestie van mevrouw Taeldeman in dezen ook wel waardevol om misschien aan de formulieren de contactgegevens van het lokale CAW, het lokale OCMW en dergelijke meer, om die mensen te helpen. Maar het verlengen van de periode van zes maanden zie ik eerlijk gezegd niet zitten. Ik denk dat het trouwens ook niet in het voordeel van de betrokkenen is, want hoe langer men wacht, hoe minder maanden men een huurpremie krijgt, en dat kan ook niet de bedoeling zijn.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Katrien Partyka aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de evaluatie en vereenvoudiging van het kaderbesluit Sociale Huur – 1509 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Lorin Parys

De voorzitter: Mevrouw Partyka heeft het woord.

Mevrouw Katrien Partyka (CD&V): Het kaderbesluit Sociale Huur regelt de verhouding tussen sociale huurder en sociale verhuurder. Alle belangrijke aspecten, zoals de inkomensvoorwaarden, de inschrijving en toewijzing en de huurprijsberekening zijn erin vervat. Ik moet niet zeggen dat dat een belangrijke aangelegenheid is.

Het regeerakkoord stelt de evaluatie en vereenvoudiging van dit kaderbesluit in het vooruitzicht: "We evalueren en vereenvoudigen grondig het kaderbesluit

sociale huur, met het oog op het versterken van lokale regisseursrol van de gemeente en de sociale verhuurder.” Ook naar aanleiding van de beleidsnota hebben we het daar al over gehad. Vooral de complexiteit van de regelgeving is onderwerp van kritiek vanuit de woonsector. Minister, u hebt aangegeven een doorlichting van de bestaande regelgeving te zullen doorvoeren met een focus op administratieve vereenvoudiging, verhoging van de lokale autonomie en een vermindering van de administratieve lasten. Een werkgroep zou suggesties formuleren, rekening houdend met de eigenheid van de sociale verhuurder.

Minister, hoe ziet u de timing en wat is de stand van zaken wat betreft de evaluatie? Het is belangrijk om een zicht te hebben op de evaluatie alvorens over te gaan tot een aanpassing van het kaderbesluit, anders heeft een aanpassing natuurlijk weinig zin. De belangrijkste kritiek lijkt ook de complexiteit van de regelgeving te zijn. Het kaderbesluit is ondertussen zeer uitgebreid. Dus het lijkt aangewezen om te vermijden om wijzigingen door te voeren in verschillende stukken en het kaderbesluit in stukjes en beetjes aan te vullen. Ik denk dat een evaluatie een mooie gelegenheid is om het geheel te bekijken en daar dan ook aanpassingen aan door te voeren in één beweging.

Minister, welke beslissingen werden reeds genomen in het kader van de evaluatie van het kaderbesluit Sociale Huur?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Voorzitter, mevrouw Partyka, ik heb tijdens de bespreking van de beleidsnota aangegeven dat we een evaluatie gaan maken. In de regelgevingsagenda die bij de beleidsnota zat, staat heel de timing opgesomd. U vraagt me nu welke belangrijke beslissingen er al zijn genomen. Nog geen enkele, want de evaluatie is opgestart dit voorjaar. Dat is ook zo afgesproken en staat ook in de regelgevingsagenda. De evaluatie is in gang geschoten, samen met onze administratie. Ik denk dat het heel belangrijk is om dat te doen.

Mevrouw Partyka, ik ben het uiteraard eens met uw opmerking dat er eerst een grondige evaluatie moet worden gedaan voor er aanpassingen gebeuren. Ik heb tijdens verschillende debatten over het kaderbesluit hier al aangegeven dat het niet mijn bedoeling is om twintig verschillende aanpassingen te doen en zo veel mogelijk in één keer, om het niet nog complexer te maken. Maar uit de evaluatie zal blijken of er nog zaken zijn die gemakkelijker en sneller kunnen worden geïmplementeerd en die ook sneller een impact en een voordeel hebben voor bepaalde mensen die actief zijn in de sector dan andere. Ik kan u dus niet garanderen dat ik maar met één aanpassing zal komen. Ik kan u wel garanderen dat het er geen twintig zullen zijn. Dat zou geen goed wetgevend werk zijn.

Ik kan u ook meegeven dat de evaluatie momenteel gebeurt en dat er een nota wordt opgemaakt door de administratie. Op 21 april hebben we een overleg ingepland met de sector om over die nota te discussiëren. Het is belangrijk om dat ook te doen in overleg met de sector omdat die ook een waardevolle inbreng kan doen. Als dat eenmaal allemaal afgerond is, voorzitter, ben ik best bereid om in deze commissie de eerste uitkomsten van die evaluatie en die inbreng van de sector hier te bespreken.

De voorzitter: Mevrouw Partyka heeft het woord.

Mevrouw Katrien Partyka (CD&V): De vraag was natuurlijk niet dat er twintig aanpassingen zouden gebeuren, maar ik begrijp dat het de bedoeling is om één grondige aanpassing te doen. Uiteraard zullen sommige dingen gemakkelijker en sneller kunnen worden beslist, daar twijfel ik niet aan. Maar daarom moeten niet alleen de gemakkelijke en snelle beslissingen worden genomen: het is ook de uitdaging om ook de moeilijke aan te pakken.

Ik kijk ernaar uit om, als de evaluatienota er zal zijn, die hier eerst te bespreken voor de wijzigingen aan het kaderbesluit op de agenda komen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Jelle Engelbosch aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de uitgevoerde praktijktests van de UGent om discriminatie op de huurmarkt na te gaan – 1545 (2014-2015)

VRAAG OM UITLEG van Joris Vandenbroucke aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de aanpak van discriminatie op de woningmarkt – 1552 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Lorin Parys

De voorzitter: De heer Engelbosch heeft het woord.

De heer Jelle Engelbosch (N-VA): Voorzitter, ik heb deze vraag om uitleg ingediend, een beetje voortbordurend op nieuwe feiten die aan het licht gekomen zijn bij een nieuw onderzoek. We hebben een tweetal weken geleden heel het debat over discriminatie op de huurmarkt al gevoerd, dus ik hoop niet dat we datzelfde debat opnieuw gaan voeren, specifiek op dit onderzoek.

Onderzoekers van de vakgroep Sociologie van de Universiteit Gent hebben opnieuw een onderzoek gedaan, en daar zijn een aantal vaststellingen uit gekomen die in lijn liggen met wat we al wisten. Er is een ongelijke behandeling op de huurmarkt bij een op drie gevallen van mensen met een vreemde naam of een fysieke beperking. Bij personen met een vervangingsinkomen stijgt dat zelfs naar een op twee.

De stad Gent heeft ondertussen het non-discriminatiepact in het leven geroepen en de mogelijke toekenning van een label 'Ethisch of respectvol verhuren'. Daarnaast wil de stad Gent ook sancties kunnen nemen en vraagt de Vlaamse Regering om een kader te creëren zodat gemeenten zelf kunnen optreden.

Minister, wat vindt u van het idee van de stad Gent in verband met dat label? Werd u op een of andere manier betrokken bij alles wat ze daarin willen doen? Welke rol speelt u daar desgevallend in? Staat u achter het lokale non-discriminatiepact? Wilt u een kader creëren zodat lokale besturen zelf zouden kunnen optreden? Wat is uw mening over het al dan niet sanctioneren bij vermoedens van discriminatie?

De voorzitter: De heer Vandenbroucke heeft het woord.

De heer Joris Vandenbroucke (sp.a): Voorzitter, minister, collega's, ik heb ook een vraag ingediend naar aanleiding van het onderzoek van Koen Van der Bracht en Pieter-Paul Verhaeghe van de Universiteit Gent in opdracht van de stad Gent. Ik vind het de moeite om toch eens de context en de resultaten van dat onderzoek te schetsen. Men heeft 1463 advertenties voor huurwoningen en -appartementen gescreend. Men heeft contact opgenomen met de verhuurders, zij het een immokantoor, zij het een eigenaar. Men heeft zich dan voorgedaan als iemand die een vreemde naam had, iemand die leeft van een uitkering of iemand die leeft van een fysieke beperking of een combinatie van die kenmerken.

Zoals collega Engelbosch zei, heeft het onderzoek uitgewezen wat we allemaal al weten en wat ook telkenmale naar boven komt, maar het blijft onthutsend, als je

de cijfers ziet. Personen met een vreemde naam en personen met een fysieke beperking worden voor één op drie woningen waarvoor ze zich kandidaat stellen, gediscrimineerd. Voor mensen met een sociale uitkering stijgt dat tot één op twee. Mensen met een vreemde naam én een sociale uitkering worden zelfs in drie op vier gevallen gediscrimineerd. De onderzoekers komen dan boudweg tot de conclusie dat discriminatie op de Gentse woningmarkt wijdverspreid is. En ik vrees dat dat overal in Vlaanderen het geval is.

We kunnen opnieuw een en ander in perspectief plaatsen en zoeken naar oorzaken en motieven, maar het wordt door bijna alle partijen in dit parlement herhaald bij het begin van het debat: elk geval van discriminatie is er een te veel. Vandaag stellen we vast dat discriminerende partijen effectief hardnekkig blijven voortwoekeren op onze woningmarkt. Je zult het maar meemaken dat je louter vanwege je familienaam geen goede woning kunt vinden. Mensen die alle checkboxes hebben afgecheckt, mensen die de taal spreken, die een opleiding hebben genoten, die werk hebben, maar die gewoonweg de pech hebben om een ietwat exotisch klinkende familienaam te hebben, die mensen worden de kansen op een goede woning koudweg ontzegd. Het gebeurt bovendien ook op de arbeidsmarkt, in de horeca en dergelijke meer.

Collega Engelbosch verwees al naar het vorige debat in deze commissie, op 5 maart. Ik heb nog even opgezocht, minister, wat u toen allemaal hebt gezegd en aangekondigd. U hebt verwezen naar bestaande wetgeving, u wees op de mogelijkheid om klacht in te dienen, u hebt gezegd dat er een evaluatie loopt van de huurwetgeving en dat u decretale initiatieven beoogt in 2016. U hebt ook gewezen op een mogelijke rol voor de Vlaamse Wooninspectie bij de aanpak van discriminatie. Het was allemaal niet overdreven concreet, maar u hebt wel zeer uitdrukkelijk gezegd dat u geen voorstander bent van praktijktesten, en dat is nu net waar de onderzoekers van de UGent wel voor pleiten. Zij zeggen dat zonder controle vanuit de overheid en strikte handhaving discriminatiewetten slechts papieren tijgers zijn.

Ik ben blij dat de commissievoorzitter ons toch heeft toegelaten om de vraag te stellen, hoewel we het hier een aantal weken geleden ook al over hebben gehad. Er zijn intussen toch een aantal nieuwe politieke feiten geweest. Onder andere naar aanleiding van het debat over discriminatie op de arbeidsmarkt hebben uw coalitiepartners zich uitgesproken voor praktijktesten en heeft uw collega-minister Muylers, weliswaar zonder concrete engagementen op te nemen, toch toegezegd om op zijn minst te onderzoeken in welke context praktijktesten juridisch stand zouden kunnen houden.

Ik vind dat belangrijk genoeg om aan u te vragen om snel werk te maken van een versnelling en verdieping van uw zoektocht naar maatregelen om die discriminatie op de woonmarkt aan te pakken. Ik hoop dat u de handen in elkaar wilt slaan met uw collega van Werk, en het liefst ook met al uw collega's van de Vlaamse Regering, om dit op alle fronten en zonder taboes aan te pakken, dus ook met het in oenschouw nemen van praktijktesten.

Minister, bent u het eens met de onderzoekers dat discriminatie op de Gentse woningmarkt wijdverspreid is? Bent u bereid om op kortere termijn concrete engagementen en maatregelen te nemen in de aanpak van discriminatie op de woningmarkt? Zo ja, welke? Hebt u al wat meer zicht op de rol die u voor ogen hebt voor de Wooninspectie? Bent u bereid om naar het voorbeeld van uw collega Muylers een onderzoek te doen naar een juridisch kader voor praktijktesten in het kader van de aanpak van discriminatie op de woningmarkt? Hebt u al kennis genomen van het Actieplan Racismebestrijding van de stad Gent en hebt u daarover al overleg gehad met het stadsbestuur? Ziet u mogelijkheden tot samenwerking? Hebt u er zaken in gelezen die u kunnen inspireren voor uw eigen beleid?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Voorzitter, collega's, voorafgaand wil ik opmerken dat wij het onderzoek waarover het hier gaat, hebben opgevraagd, maar dat men ons heeft gemeld dat het niet klaar is. Er zijn in de media slechts een aantal aspecten van toelicht. De onderzoekers kunnen ons het onderzoek niet geven, omdat het nog niet afgerond is. Ik vind het dus een beetje vreemd dat ik moet reageren op een onderzoek dat mij nog niet bezorgd is, ook niet het gedeelte dat al klaar is, ondanks onze herhaalde vraag. Ik vind het ook vreemd dat wij hier gaan debatteren op basis van een onderzoek dat pas in juli afgerond zal zijn.

Ik heb in de media wel allerlei uitspraken gehoord van de bevoegde schepen voor Gelijke Kansen in Gent, die zich baseert op allerlei cijfers die uit het onderzoek komen. Maar het onderzoek is ons dus niet bezorgd, en het is bovendien nog niet afgerond, en dus wil ik daar momenteel weinig conclusies uit trekken.

Ik wil u wel, zoals ik tijdens het debat op 5 maart al heb gedaan, meegeven dat er nog iets anders is om te meten hoe erg het gesteld is met discriminatie. En inderdaad, mijnheer Vandenbroucke, iedereen zegt dat elke vorm van discriminatie verwerpelijk is. Dat blijven wij herhalen, dat zeggen wij hier allemaal in het parlement. Het grote woononderzoek, dat een paar weken geleden is voorgesteld, heeft heel duidelijke resultaten opgeleverd. Dat onderzoek is wel afgerond en volledig, en kan worden meegenomen in dit debat.

Wat blijkt? De discriminatie op de private huurmarkt tegenover mensen met een migratieachtergrond bedroeg in 2005 27 procent en in 2013 22 procent. Dat is dus gedaald. Vind ik 22 procent een leuk cijfer? Neen, want ik vind elk geval van discriminatie er een te veel.

Wat nog uit het grote woononderzoek is gebleken, mijnheer Vandenbroucke, is dat de twee slechtste leerlingen van de klas Gent en Leuven zijn. Antwerpen en Brugge doen het bijvoorbeeld veel beter, en alle andere steden en gemeenten doen het veel beter. Gent en Leuven – uitgerekend die twee steden – scoren zeer slecht op het vlak van discriminatie op de private huurmarkt.

Ik heb in de commissievergadering van 5 maart inderdaad een aantal zaken aangekondigd. Ik heb toen al, op vraag van mevrouw Partyka, gezegd dat we de huurwetgeving zullen evalueren en dat er misschien een rol weggelegd is voor de inspectie, om te kijken hoe we met bepaalde zaken die niet door de beugel kunnen, moeten omgaan. Ik zal niet vooruitlopen op die evaluatie. Ik ben het wel met u eens dat die evaluatie snel moet gebeuren.

Uw vraag over de praktijktest vind ik toch wel bijzonder vreemd, mijnheer Vandenbroucke. Sinds 2004 bestaat er zoiets als een federale antidiscriminatie-wetgeving, wat door Europa ook was opgelegd. In 2014 is die bevoegdheid inderdaad overgeheveld naar de deelstaten, maar in die tien jaar daarvoor zijn er nooit uitvoeringsbesluiten gekomen. En daar hadden die praktijktesten in moeten zitten. U gaat dat nu aan mij vragen, terwijl uw eigen partij op federaal niveau tien jaar lang nooit het initiatief daartoe heeft genomen? We hebben het nagekeken: er is geen enkel uitvoeringsbesluit genomen om het hier in te voeren.

Ik heb u al gezegd dat ik geen voorstander ben van praktijktesten. Ik wil best onderzoeken hoe we die problematiek het best aanpakken, maar ik stel voor dat we het volledige onderzoek afwachten alvorens verdere conclusies te trekken, en we ons niet baseren op uitlatingen in de media op basis van onvolledige informatie en een onvolledig onderzoek.

Zoals de heer Engelbosch al zei, is het belangrijk om een onderscheid te maken tussen discriminatie en selectie. Het onderzoek – althans datgene wat erover in

de pers is verschenen – stelt dat er verschillende gronden zijn van discriminatie. Men heeft het bijvoorbeeld over migratieachtergrond, personen met een beperking, maar ook over financiën. Mensen met een uitkering zouden bijvoorbeeld gediscrimineerd worden. Dat is natuurlijk een dunne lijn. Het is een semantisch debat: wat is discriminatie? Is het een selectie?

Als bijvoorbeeld een private verhuurder een goed wil verhuren, vind ik het ook niet heel abnormaal dat hij dan ook de zekerheid wil dat hij elke maand zijn huur krijgt, en niet telkens naar het vredegerecht moet stappen om die huur op te eisen. Ik heb het nu voor alle duidelijkheid enkel over inkomenszekerheid, niet over personen met een migratieachtergrond of personen met een beperking. Ik vind het niet zo heel abnormaal dat dat gebeurt. Ik vind dat ook niet echt discriminatie. Dat heeft eerder te maken met selectie.

Wil dat dan zeggen dat er op de private verhuurmarkt geen plaats moet zijn voor mensen die een lager inkomen hebben? Neen, absoluut niet. In het vorige debat over de huurpremie, huursubsidies en dergelijke meer, heb ik al gezegd dat dit hier absoluut in past en dat we dat moeten blijven doen. Dus ja, die mensen moeten een plaats krijgen. Er zijn veel verhuurders die dat ook willen doen, maar bepaalde mensen willen ook inkomenszekerheid hebben over een onroerend goed dat hun eigendom is en dat zij verondersteld worden in goede staat te onderhouden. Dan vind ik het redelijk dat mensen de zekerheid van hun inkomsten willen hebben.

Ik wil in dat verband nog meegeven dat er tegenwoordig heel veel borgstellingen gebeuren door OCMW's en dergelijke meer, en dat dat ook wel helpt. Dat begint zijn vruchten af te werpen. Heel veel OCMW's zijn bereid om zich borg te stellen, niet alleen in functie van de waarborg, maar ook op een andere manier. Dat is goed om dat deel van het probleem aan te pakken.

Mijnheer Vandenbroucke, ik heb hier het actieplan van de stad Gent – enkel het gedeelte over huisvesting – meegebracht. De vraag die u mij hier stelt, gaat veel verder dan wat in uw eigen actieplan staat. Ik lees daarin niets over praktijktesten. Het gaat over informeren en adviseren, over de verplichte affichering van de huurprijs. Dat is trouwens nu al een verplichting, dus ik zie niet in waarom dat in een actieplan moet komen. Verder lees ik: "We moeten samenwerken met de private verhuursector." Daar ga ik absoluut mee akkoord. Dat doen wij ook. Er is verder ook sprake van sensibiliseren en handhaven en van een meldpunt discriminatie.

Ik vind het zeer vreemd dat sp.a in Gent nogal forse communicatie voert en zelf met een actieplan komt – ik kan overigens zeggen dat ik mijn eigen beleidsnota dan indrukwekkender vind dan dit actieplan – en dat u mij hier nu zaken komt vragen die u in Gent zelf niet toepast. Laten we een kat een kat noemen. Ik vind dat niet zo intellectueel eerlijk.

Mijnheer Engelbosch, ik ben niet geraadpleegd over het label 'ethisch of respectvol verhuren'. Het is natuurlijk de autonomie van een lokaal bestuur als de stad Gent om te doen wat zij willen doen, zolang ze binnen het wettelijke kader blijven. In dit actieplan staat niets wat niet mag, vandaar dat het wellicht ook zo flou is, omdat ze weten dat ze binnen bepaalde wettelijke lijnen moeten blijven. Ik heb de schepen van Gelijke Kansen wel uitlatingen horen doen die eigenlijk compleet onwettelijk zijn. Maar dan is het de bevoegde minister, wie dat ook is in dezen, die moet optreden, want dat zijn praktijken die niet kunnen.

Ik ben dus op geen enkele manier geraadpleegd, maar op zich vind ik dat ook niet zo vreemd, omdat men dat autonoom kan beslissen, zolang men de wetgeving respecteert.

U vroeg ook of ik achter het lokaal uitwerken van een non-discriminatiepact sta. Daar is mijn antwoord hetzelfde. Als dit het non-discriminatiepact is, heb ik daar niets tegen. Hier staat niets in waar ik tegen ben. Ik herhaal dat zelfs mijn eigen beleidsnota verder ging dan het zogenaamde straffe plan van in Gent. Zolang het binnen het wettelijke kader gebeurt, kan ik daar ook niets aan doen en vind ik dat het tot de lokale autonomie van de stad Gent behoort.

Ik wil nog één ander documentje bovenhalen, namelijk de Handelingen van de commissievergadering van 13 maart 2014. Er werd toen een soortgelijke vraag gesteld aan mijn voorganger, die een aantal oplossingen opnoemde, waar ik ook een deel van de oplossing in zie. De minister heeft toen geantwoord dat men zou inzetten op sensibilisering. Er is ook gezegd dat de Vlaamse Regering heil zag in sociale verhuurkantoren (SVK's). Ik ben het daarmee eens. Ook het Huurgarantiefonds is door de vorige minister aangehaald als een middel om dit tegen te gaan. Toen dan de vraag werd gesteld of de minister voor praktijktesten was, werd die vraag ontweken en niet beantwoord. U kunt dat allemaal nalezen in de Handelingen van de commissie.

De voorzitter: De heer Engelbosch heeft het woord.

De heer Jelle Engelbosch (N-VA): Er is inderdaad een dunne lijn tussen selectie en discriminatie, maar ik wil toch gezegd hebben dat wij het probleem niet ontkennen. Er is discriminatie, en niet alleen op de huurmarkt, maar hier en daar ook nog op andere plaatsen. We willen het zeker niet ontkennen. Het is soms een probleem, en daar moeten een aantal dingen rond gebeuren.

Praktijktesten zijn in mijn ogen echter niet de juiste oplossing. Wij willen geen heksenjacht. Wij willen niet dat we in een detectivestaat komen, waarin alles en iedereen gecontroleerd wordt. Ik zou nog heel wat andere voorbeelden kunnen aanhalen van dingen die fout lopen in onze maatschappij, waar we naar praktijktesten zouden kunnen gaan. Maar dan leven we straks in een detective- en politiestaat, en dat is voor niemand wenselijk. Wij zijn daar heel duidelijk in: racisten moeten voor de rechtbank komen en moeten veroordeeld worden, niet meer en niet minder.

Wat de situatie in Gent betreft, moet mij ook nog wat van het hart. Bij sp.a is het altijd: luister naar mijn woorden, maar kijk vooral niet naar mijn daden. Een paar jaar geleden heeft sp.a in Gent het woordje 'allochtoon' vervangen door 'burger met een migratieachtergrond'. Men heeft een sms-nummer in het leven geroepen waar men discriminatie kan melden, en daar stopt het verhaal. In de praktijk is er niets veranderd. Gent zou beter een voorbeeld nemen aan andere steden. De stad Gent heeft amper 3 procent mensen van allochtone afkomst in dienst. Niemand heeft dus lessen te leren van Gent of van degenen die daar het bestuur uitmaken.

Men kan een maatschappij niet helemaal regelen vanuit politieke hoek. Er is een mentaliteitswijziging nodig, en die realiseer je niet door te zwaaien met sancties of praktijktesten, of door te zeggen dat elke Vlaming of elke verhuurder een racist is. Het overgrote deel is dat gelukkig niet. We hebben een mentaliteitswijziging nodig. En dat gebeurt niet van vandaag op morgen. Dat kan niet door de overheid gestuurd worden. Het onderwijs speelt daar een heel belangrijke rol in. We moeten onze jeugd leren omgaan met vooroordelen en die weghalen. Dat lossen we niet op door vanuit bepaalde hoeken hysterisch te gaan roepen over van alles en nog wat.

De voorzitter: De heer Vandenbroucke heeft het woord.

De heer Joris Vandenbroucke (sp.a): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vind dat u zich vooral uitput in het zoeken naar excuses om maar niet concreet

in te moeten gaan op mijn vraag, om maar niet te moeten ingaan op de plannen die u al dan niet hebt om dit probleem aan te pakken. U verwijst naar het feit dat het onderzoek nog niet klaar is en verder loopt om er niets over te moeten zeggen.

Ik heb mij niet gebaseerd op uitspraken in de media of uitlatingen van een schepen, maar ik heb mij gebaseerd op wat de Universiteit Gent zelf heeft gecommuniceerd op haar eigen website. Ik beschouw de Universiteit Gent als een achtbare en hoogwaardige onderwijsinstelling. Men legt heel concreet uit hoe men het onderzoek heeft gevoerd en wat de resultaten zijn. U kunt niet om die resultaten heen. U wilt daar per se, omdat u zelf communiceert dat u nog verder onderzoek zult doen, niets over zeggen. Leg die resultaten langs de massale stroom van getuigenissen op de sociale media: allemaal individuele mensen, Vlamingen zoals u en ik, met een kleurtje of een exotische familienaam die concreet getuigenis kunnen afleggen van datgene waarvan de Universiteit Gent heeft vastgesteld dat het gebeurt: discriminatie op onder meer de woningmarkt.

In het Grote Woononderzoek staat ook een hallucinant hoog cijfer: 22 procent. Het is een ander cijfer dan dat van de Universiteit Gent omdat dat onderzoek enkel in Gent werd gevoerd.

U lijkt dan, niet zonder leedvermaak – maar misschien is het mijn slecht karakter om dat in uw mimiek te zien –, te zeggen dat we naar Gent en Leuven moeten kijken, want dat daar de situatie heel erg is. U zou zich dan toch moeten verheugen in het feit dat het stadsbestuur van Gent daar paal en perk aan wil stellen en effectief een actieplan maakt om na te gaan wat er kan gebeuren. U schildert dat af als 'slap gewauwel', iets wat nauwelijks de vergelijking kan doorstaan met uw eigen beleidsplan. Waarom schreeuwt uw partijgenoot Siegfried Bracke dan moord en brand in de gemeenteraad van Gent? Waarom moet er een extra gemeenteraad worden gehouden? Omdat het niets voorstelt? Ik denk het niet. Er wordt wel degelijk de vinger op de wonde gelegd.

U citeert trouwens zeer selectief uit het actieplan. Er wordt wel degelijk verwezen naar de gerichte opvolgingsacties en onder meer naar het onderzoek dat wordt uitgevoerd door de Universiteit Gent. Dat onderzoek bestaat net uit praktijktesten. U hebt altijd de mond vol over 'vertrouwen geven aan lokale besturen'. Bewijs het dan en geef vertrouwen aan de stad Gent. Bekijk hoe u de stad kunt ondersteunen vanuit uw bevoegdheid voor Gelijke Kansen voor het aanpakken van discriminatie. Mijn hart bloedt ook als ik zie dat in mijn eigen stad er inderdaad zo'n groot probleem is.

Ik vind het bijzonder ontgoochelend dat u zich blijft uitputten in het negatief afschilderen van uw voorgangers, van schepenen, van stadsbesturen om toch maar uw eigen verantwoordelijkheid te ontlopen.

U zegt dat praktijktesten pure heksenjacht zijn, dat ze stigmatiserend zijn. Intussen stel ik vast dat er in Vlaanderen nog twee partijen zijn die dit zeggen: uw eigen coalitiepartners staan er al anders tegenover. Als nagaan of mensen de wet toepassen of niet, stigmatiserend is, dan moet je de flitspalen en trajectcontroles ook weghalen. Het zou voor autobestuurders wel eens stigmatiserend kunnen zijn dat een flitspaal of trajectcontrole nagaat of men zich aan de regels houdt of niet. Beschouw praktijktesten misschien als trajectcontroles op de arbeidsmarkt, op de woningmarkt. Beschouw ze misschien als een middel om overtredingen tegen te gaan die veel verstrekendere gevolgen hebben, namelijk voor de individuele levens van mensen die deel uitmaken van onze Vlaamse gemeenschap. Ik heb een probleem met het feit dat u dat ontkent.

En nog iets, mijnheer Engelbosch, u zegt dat er andere manieren zijn om de jongeren duidelijk te maken dat we in een interculturele samenleving goed met

elkaar moeten omgaan en dat de stad Gent een voorbeeld moet nemen aan andere steden. Het voorbeeld van die andere burgemeester, van die andere grote stad, vind ik nu echt eens geen voorbeeld om na te volgen. *(Opmerkingen)*

De heer Engelbosch vond het nodig om te zeggen dat de stad Gent een voorbeeld moet nemen aan anderen om na te gaan hoe men discriminatie kan aanpakken. Enkele dagen geleden heb ik iemand op televisie zeer uitgebreid zijn verhaal horen doen. Ik heb gisteren in de plenaire vergadering de reacties gehoord, onder meer van uw eigen coalitiepartners. De andere partijen, op één partij na, waren het erover eens dat het pure stigmatisering is en dat dat de zaken zeker niet vooruit zal helpen.

De voorzitter: Mevrouw Partyka heeft het woord.

Mevrouw Katrien Partyka (CD&V): De cijfers van het Grote Woononderzoek – de zogenaamde daling van 27 naar 22 procent – zijn nog altijd cijfers om ongerust over te zijn. Ik vind het geen argument om te zeggen dat het probleem verminderd zou zijn. Ook de diversiteitsbarometer van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding geeft overduidelijk aan dat er echt een structureel probleem is in het huur- en verhuurproces. Er wordt overduidelijk aangetoond dat er op verschillende momenten sprake is en dat er strategieën zijn voor selectie en racisme. Het gaat niet op om, bijvoorbeeld, te zeggen in welk geval het al dan niet verantwoord zou zijn om die selectie te doen. Iedereen die ogen en oren heeft, weet ook uit ervaring dat het probleem een latent aanwezig probleem is dat we niet langer kunnen toelaten. Misschien moeten we ons allen eens op de huurmarkt begeven en meelopen met mensen die met racisme te maken hebben.

Er is niemand die er hysterisch over doet. Ik vind het gewoon jammer dat het dan enkel moet gaan over de praktijktesten. Het is een verenging van het probleem. Het is overduidelijk aangetoond dat het om een latent probleem gaat. Het zal niet worden opgelost met praktijktesten alleen. De kern van het probleem is dat er een structureel probleem is op de woonmarkt.

Mijnheer Engelbosch, ik ben het niet met u eens als u zegt dat er een mentaliteitswijziging nodig is en dat die er nooit komt als ze door de overheid gestuurd is. Ik denk dat er toch belangrijke evoluties in onze samenleving geweest zijn die er gekomen zijn door overheidsingrijpen. We kunnen toch niet zeggen dat de overheid in dezen geen enkele rol heeft.

Het antwoord dat de minister heeft gegeven, geeft ons iets om het probleem concreet aan te pakken. De Wooninspectie kan een taak op zich nemen. In het kader van de regionalisering van de huurwetgeving zijn er mogelijkheden te over om het probleem aan te pakken. Ik stel voor dat we er op dat moment een uitgebreid debat en onderzoek aan wijden en dat we stoppen met elkaar verwijten te maken over wie wat in het verleden of in de toekomst doet of gedaan heeft. Het is niet relevant voor het probleem.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem (Open Vld): Ik ga het debat van gisteren niet opnieuw voeren, maar ik ben tegen stigmatisering van bepaalde groepen.

Zoals u weet, ben ik schepen van Wonen geweest, en toen bestond het probleem ook. Ik ga er toch van uit dat de meeste mensen die hun woning weigeren te verhuren aan iemand, dat niet doen omdat het zou gaan om iemand met een andere huidskleur of om etnische redenen. De voornaamste reden dat iemand niet wil verhuren, is omdat men een solvabele huurder wil en omdat men een garantie voor de huur wil. Dat is de grootste bekommernis.

Er zijn een aantal problemen waar een verhuurder en een makelaar mee worden geconfronteerd. Een makelaar heeft meestal een opdracht – een solvabele huurder zoeken – en voor die opdracht wordt hij betaald. Die huurder moet een inkomen hebben en soms vraagt men loonfiches. Er is veel discriminatie ten opzichte van alleenstaanden met kinderen die niet de garantie van twee inkomens hebben.

Minister, veel van die problemen worden veroorzaakt doordat er onvoldoende waarborgen zijn voor de verhuurder. Vandaag is er een huurwaarborg van twee maanden. Vroeger was dat drie maanden. Een procedure bij de vrederechter, bij wanbetaling door de huurder, duurt ongeveer zes maanden. Daarom wordt de verhuurder steeds strenger en doet hij een grondigere selectie. Bij wanbetaling, verliest hij vier maanden huur en heeft hij gerechtskosten. Hij moet een beroep doen op een deurwaarder om de sloten te veranderen en de inboedel op straat te zetten. Dat brengt ongelooflijk veel kosten met zich mee die niet invorderbaar zijn en die tot acht maanden huur kunnen oplopen, terwijl de waarborg twee maanden huur is. Ik vraag aan de overheid om het evenwicht tussen huurder en verhuurder te herstellen zodat zulke situaties kunnen worden vermeden.

De voorzitter: Mevrouw Moerenhout heeft het woord.

Mevrouw An Moerenhout (Groen): De stad Gent is vertrokken van het feit dat er al acht jaar een antidiscriminatiewet is, dat verschillende studies hebben aangetoond dat discriminatie omnipresent is, maar dat er nog maar één proces-verbaal is opgesteld. Conclusie: de wet werkt niet. Gent heeft het verder laten onderzoeken, heeft gehandeld en heeft het non-discriminatiepact afgeleverd. Ik vind het knap. Het is pionierswerk van Gent. Ze proberen er iets aan te doen en ik vind dat we dat moeten toejuichen, ook al zijn we het over de inhoud niet altijd eens. Groen is trots op dat pact want wij zijn voor praktijktesten en wij zien heil in sociale verhuurkantoren en een echt Huurgarantiefonds, niet zoals het vandaag bestaat.

Tegelijk wil ik zeggen dat ik de gang van zaken in dit debat betreur. Wat gebeurt er nu? Op 3 maart hebben we ongeveer identiek dezelfde discussie over discriminatie op de huurmarkt en over het nut van praktijktesten gevoerd. Alles wat vandaag is gezegd, is toen ook gezegd. We hebben toen samen besloten, mijnheer Engelbosch, dat het probleem gelaagd is. Het gaat zelden over rauw racisme, maar ook over de onzekerheid om de huur te krijgen.

We hebben toen afgesproken om het te behandelen bij de bespreking van het Grote Woononderzoek om een beter zicht op de factoren te krijgen. Daarna zouden we de mensen uit de sector uitnodigen. Na analyse zouden we oplossingen proberen te zoeken – over de partijgrenzen heen – voor een probleem dat we allemaal erkennen en dat wel allemaal erg vinden. Ik betreur dus de gang van zaken.

Ik betreur vooral de straffe taal aan het adres van de stad Gent, minister en mijnheer Engelbosch. "Praktijktesten zijn een heksenjacht." "De stad Gent is een politiestaat." Wat draagt dat bij aan de werking van onze commissie? Ik vind dat heel ontgoochelend.

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Ik vind de opmerking dat het hier over Gent gaat, al heel vreemd. De vraag die ik gekregen heb, ging helemaal over Gent. Als u mij dan nu verwijt dat ik inga op een specifieke casus, zijnde de stad Gent, vind ik dat een beetje vreemd.

Mijnheer Vandenbroucke, ik heb me niet uitgeput in excuses. Het is voor mij natuurlijk wel heel moeilijk om concreet te antwoorden. Mevrouw Moerenhout heeft gelijk dat we dit debat al hebben gevoerd op 5 maart en dat er een

consensus was dat we de evaluatie van de huurwetgeving als gelegenheid zouden gebruiken om te kijken hoe we oplossingen kunnen bieden voor een probleem dat iedereen heeft erkend. Dat wil ik toch nog even benadrukken. Mijnheer Vandebroucke, wij hebben het meerdere keren gevraagd, maar wij krijgen zelfs nog niet het stuk dat is opgeleverd. U kunt me nu toch moeilijk verwijten dat ik niet inga op concrete cijfers die u aanhaalt en waar u blijkbaar wel over beschikt, maar die ik niet krijg. Ik wil geen cijfers uit de media. *(Opmerkingen van de heer Joris Vandebroucke)*

U gebruikt als basis voor uw vraagstelling dat onderzoek, wat u mag doen, versta me niet verkeerd. U kunt mij toch niet verwijten dat ik daar niet uitvoerig op inga als ik de cijfers niet heb en als het onderzoek bovendien nog moet worden afgerond? Ik vind dat ik me dan zeker niet heb uitgeput in excuses, integendeel. Ik denk dat ik nog zeer concreet een aantal zaken heb meegegeven.

Wat betreft het Grote Woononderzoek, heb ik gezegd dat de discriminatie van 2005, namelijk 27 procent, is gedaald naar 22 procent in 2013. Ik heb daar onmiddellijk aan toegevoegd dat 22 procent nog altijd te veel is. Mevrouw Moerenhout, ik heb die opmerking wel degelijk gemaakt. Vind ik 22 procent een leuk cijfer? Neen, dat is nog altijd veel te hoog. Ik wilde u alleen maar aantonen dat het cijfer ondertussen een beetje gedaald is, en ik hoop dat het nog meer zal dalen. Ik wil alleen maar aantonen dat het ondertussen gelukkig niet gestegen is. Dat er van die 22 procent nog een pak af kan, daar ben ik het met u eens.

U zegt 'negatief afschilderen van uw voorgangers', mijnheer Vandebroucke. U weet zeer goed dat dat niet gebruikelijk is en dat het ook mijn stijl niet is, maar als uw fractie hier bepaalde dingen zegt – en u mag die vraag stellen – dan is het misschien toch niet zo heel raar dat ik dan naar wat in het verleden daarover door uw eigen partij is gezegd. Dat is mijn enige punt. Is dat een persoonlijk verwijt naar mijn voorganger? Neen, en dat weet u ook zeer goed, denk ik. Wat dit betreft, is bij dezen de zaak gesloten.

Ik wil nog eens duidelijk zeggen, want ik vind dat een heel belangrijk punt, dat de federale antidiscriminatiewetgeving die sinds 2004 bestaat, in 2014 is overgeheveld. De mensen die me nu verwijten om niet onmiddellijk te willen overgaan tot praktijktesten, vinden het normaal dat er tien jaar lang geen uitvoeringsbesluiten zijn gekomen van die wet, die die praktijktesten hadden kunnen verplichten. Zou ik dat een goed idee gevonden hebben? Neen. Ik stel me concreet deze vraag: tien jaar lang is dat niet gebeurd, en nu moet het opeens wel? Ik vind dat zeer bizar.

Mevrouw Partyka, ik wil u danken voor de constructieve houding. U zegt dat het nodig is om dit mee te nemen in de evaluatie van de huurwetgeving. Dat hebben wij ook zo aangekondigd. Het is zeer goed om dat op die manier te doen.

De voorzitter: De heer Engelbosch heeft het woord.

De heer Jelle Engelbosch (N-VA): Voorzitter, er is al heel wat gezegd. Ik ben het eigenlijk volledig eens met mevrouw Moerenhout en mevrouw Partyka. We hebben dit debat gevoerd. Er zijn een aantal dingen gezegd. We zijn het er kamerbreed over eens dat er een probleem is en dat dat probleem moet worden aangepakt.

We gaan het allemaal doen: enerzijds de evaluatie van de huurwetgeving en anderzijds de bespreking van het Grote Woononderzoek. Dus daar gaat de discussie niet over.

Maar ondertussen krijgen we vanuit bepaalde hoek continu te horen dat wij er niets aan doen, en wordt de indruk gewekt dat, sinds mevrouw Homans zes maanden geleden minister is geworden, er plots een groot probleem is en er

voordien geen probleem was. Het is toch wel ons recht om er even op te wijzen dat het probleem al zeer lang bestaat en dat men in Gent wel heel vaak dingen zegt, maar dat in de praktijk ook maar 3 procent allochtonen aan de stad werkt. Ik wil de discussie niet op de spits drijven, maar u kunt toch wel begrijpen dat we hierop mogen reageren.

Ik onthoud vooral uit dit debat, dat inderdaad een beetje een herhaling is geweest van het vorige debat, dat we het erover eens zijn dat er een discriminatie is en dat die moet worden weggewerkt. Ik hoop dat we samen in een serene sfeer kunnen kijken wat de beste oplossingen zijn.

De voorzitter: De heer Vandenbroucke heeft het woord.

De heer Joris Vandenbroucke (sp·a): Minister, ik heb eigenlijk niet zo heel veel vragen gesteld over het onderzoek zelf. Ik heb u niet gevraagd om dat onderzoek grondig te becommentariëren. Ik heb de resultaten van een deelonderzoek, die raadpleegbaar zijn op de website van de Universiteit Gent, – ik heb het niet over krantenartikelen – als aanleiding gebruikt om u een aantal vragen te stellen die verder niets van doen hebben met dat onderzoek.

Ik betreur dat ik u niet heb horen zeggen dat u zelfs niet de bereidheid van uw collega minister Muyters deelt, die tenminste bekijkt in welk juridisch kader praktijktesten op de arbeidsmarkt zouden kunnen plaatsvinden. U hebt niet de bereidheid uitgesproken om datzelfde onderzoek te doen voor de woningmarkt. Ik vind het bijzonder jammer, ook in het licht van het feit dat u bevoegd bent voor Gelijke Kansen, dat u zelfs niet het beperkte engagement of de beperkte openheid van uw eigen partijgenoot aan de dag legt en dat u nog altijd niet bereid bent dat te doen. Ik vind dat bijzonder ontgoochelend. Ik kan alleen maar hopen dat het verhaal dat wij te horen zullen krijgen over het Grote Woononderzoek en het serene en uitgebreide debat dat we dan wellicht zullen voeren, u hopelijk tot andere inzichten zal brengen.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.